

W pierwszej kolejności Komisja podnosi, że poprzez przyjęcie zaskarżonego aktu Rada naruszyła wyłączną kompetencję Unii w dziedzinie zachowania morskich zasobów biologicznych wymienioną w art. 3 ust. 1 pkt d) TFUE. Po pierwsze, Komisja uważa, że Rada pominęła kontekst prawny środka, którego dotyczy zaskarżony akt, zarówno w ramach Konwencji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki, jak i w ramach Unii. Po drugie, Komisja jest zdania, że Rada pominęła cel i treść wspomnianego środka.

W drugiej kolejności Komisja podnosi, tytułem posiłkowym, że nawet gdyby środek nie należało uznać za środek zachowania morskich zasobów biologicznych w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt d) TFUE, to jednak poprzez wydanie zaskarżonego aktu Rada naruszyła wyłączną kompetencję Unii, jako że Unii przysługuje wyłączna kompetencja zewnętrzna w tej dziedzinie, ponieważ planowany środek może wpływać na zasady Unii lub zmieniać ich zakres w rozumieniu art. 3 ust. 2 TFUE. Po pierwsze Komisja uważa, że Rada nie wzięła pod uwagę, iż planowany środek może wpływać na dwa rozporządzenia prawa wtórnego (rozporządzenia (WE) nr 600/2004 ⁽¹⁾ i (WE) nr 601/2004 ⁽²⁾) lub może je zmienić. Po drugie Komisja jest zdania, że Rada nie uwzględniła wpływu na ramowe stanowisko Unii z czerwca 2014 r. lub jego zmiany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 600/2004 z dnia 22 marca 2004 r. ustanawiające niektóre środki techniczne stosowane do działalności połowowej na obszarze objętym Konwencją o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki (Dz.U. L 97, s. 1, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 4. t. 7, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 601/2004 z dnia 22 marca 2004 r. ustanawiające określone środki kontrolne stosowane wobec działalności połowowej na obszarze objętym Konwencją o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki i uchylające rozporządzenia: (WE) nr 3943/90, (WE) nr 66/98 i (WE) nr 1721/1999 (Dz.U. L 97, s. 16, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11. t. 51, s. 52).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 listopada 2015 r. – London Borough of Ealing/
Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs**

(Sprawa C-633/15)

(2016/C 059/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: London Borough of Ealing

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na mocy art. 133 akapit ostatni głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT ⁽¹⁾ organy Zjednoczonego Królestwa są uprawnione do nałożenia warunku określonego w lit. d) tego artykułu na podmioty prawa publicznego (i) w sytuacji, gdy istotne dla sprawy transakcje były w Zjednoczonym Królestwie traktowane jako działalność opodatkowana w dniu 1 stycznia 1989 r., ale inne usługi związane ze sportem podlegały w tej dacie zwolnieniu oraz (ii) w sytuacji, gdy istotne dla sprawy transakcje nie były najpierw objęte zwolnieniem na mocy prawa krajowego zanim organy Zjednoczonego Królestwa zdecydowały o nałożeniu warunku określonego w art. 133 lit. d)?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze powyżej, czy organy Zjednoczonego Królestwa są uprawnione do nałożenia warunku zawartego w art. 133 lit. d) głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT na podmioty prawa publicznego nienastawione na osiągnięcie zysku, nie stosując tego warunku także w odniesieniu do podmiotów nienastawionych na osiągnięcie zysku niebędących podmiotami prawa publicznego?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie powyżej, czy organy Zjednoczonego Królestwa są uprawnione do wyłączenia z zakresu zwolnienia zawartego w art. 132 ust. 1 lit. m) wszystkich podmiotów prawa publicznego nienastawionych na osiągnięcie zysku, nie rozpatrując w poszczególnych przypadkach, czy przyznanie zwolnienia mogłoby powodować zakłócenia konkurencji na niekorzyść przedsiębiorstw komercyjnych podlegających VAT?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia)
w dniu 2 grudnia 2015 r. – Minister for Justice and Equality/Tomas Vilkas**

(Sprawa C-640/15)

(2016/C 059/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek zaskarżenia: Minister for Justice and Equality

Druga strona postępowania: Tomas Vilkas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 23 decyzji ramowej (¹) dopuszcza możliwość ustalenia lub zezwala na ustalenie nowego terminu przekazania więcej niż jeden raz?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy ponowne ustalenie nowego terminu przekazania możliwe jest w razie wystąpienia którejkolwiek z poniższych sytuacji (łącznie lub oddzielnie), tj. gdy przekazanie osoby, której dotyczy wnioski, w terminie ustanowionym w art. 23 ust. 2 decyzji ramowej zostało udaremnione przez okoliczności niezależne od któregośkolwiek z państw członkowskich, wskutek czego ustalony został nowy termin przekazania, a okoliczności te:
 - i) mają charakter trwały; lub
 - ii) ustały, a następnie zaistniały ponownie; lub